

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 12

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 6 ianuarie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.369 din 26 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 ¹ alin. 2 raportat la art. 146 din Codul penal	2–3
Decizia nr. 1.414 din 2 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă	3–4
Decizia nr. 1.433 din 4 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. 2 și 3, art. 321 și art. 20 raportat la art. 175 alin. 1 din Codul penal	5–7
Decizia nr. 1.434 din 4 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 ¹ din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	7–8
Decizia nr. 1.439 din 4 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 și art. 71 din Codul penal	9–10
Decizia nr. 1.472 din 11 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 289 din Codul penal	11–12
Decizia nr. 1.478 din 11 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 304 ¹ din Codul de procedură civilă	12–13
Decizia nr. 1.499 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147, art. 254 și art. 258 din Codul penal.....	13–15
Decizia nr. 1.500 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 239 alin. 1 și 2 din Codul penal	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.369**

din 26 octombrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215¹ alin. 2
raportat la art. 146 din Codul penal**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215¹ alin. 2 raportat la art. 146 din Codul penal, excepție ridicată de Ștefan Rădulescu în Dosarul nr. 18.133/303/2009 al Judecătoria Sectorului 6 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La dosar, domnul avocat Bogdan Gheorghe din cadrul Baroului București, în calitate de reprezentant al autorului excepției, conform împuternicirii avocațiale, a depus o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată, întrucât nu se poate prezenta în fața Curții din motive medicale, anexând în acest sens o adeverință medicală.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii formulate.

Curtea, deliberând asupra cererii de acordare a unui nou termen de judecată, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992 și al art. 156 din Codul de procedură civilă, respinge cererea, motivat de împrejurarea că avocatul ales are, potrivit art. 2 alin. (5) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată, obligația de a stăruii pentru soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, sens în care, în acord cu art. 221 alin. (2) din Statutul profesiei de avocat, „în cazul în care avocatul este împiedicat să îndeplinească serviciul profesional, își va asigura substituirea”.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 18.133/303/2009, **Judecătoria Sectorului 6 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215¹ alin. 2 raportat la art. 146 din Codul penal**, excepție ridicată de Ștefan Rădulescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (11) și (12) referitoare la principiul prezumției de nevinovăție și la legalitatea pedepselor, art. 73 alin. (3) lit. h) referitoare la domeniile de adoptare prin legi organice, art. 11 referitoare la *Dreptul internațional și dreptul intern* și art. 20 referitoare la *Tratatele*

internaționale privind drepturile omului, precum și ale art. 6 referitoare la *Dreptul la un proces echitabil* și art. 7 referitoare la *Nicio pedeapsă fără lege* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece nu satisfac exigențele de previzibilitate și accesibilitate ale normei de incriminare, făcând trimitere, sub aspectul definiției consecințelor deosebit de grave, la norma generală cuprinsă în art. 146 din Codul penal.

Judecătoria Sectorului 6 București opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215¹ alin. 2 din Codul penal — *Delapidarea* și art. 146 din același cod — *Consecințe deosebit de grave*, care au următorul conținut:

— Art. 215¹ alin. 2: „*În cazul în care delapidarea a avut consecințe deosebit de grave, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.*”

— Art. 146: „*Prin consecințe deosebit de grave se înțelege o pagubă materială mai mare de 200.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145, ori altei persoane juridice sau fizice.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.206 din 24 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 21 octombrie 2009, și Deciziei nr. 534 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 5 iunie 2009, Curtea a statuat „că reglementarea cuprinsă în art. 146 din Codul penal este necesară cu atât mai mult cu cât legiuitorul a prevăzut consecințe deosebit de grave ca element circumstanțial în conținutul agravat al mai multor infracțiuni, cum ar fi, spre exemplu, furtul calificat, tâlhăria, înșelăciunea, delapidarea sau distrugerea calificată. Susținerile referitoare la caracterul inadecvat al criteriului valoric care determină înțelesul expresiei *consecințe deosebit de grave*, deși pot fi reale în condiții de devalorizare a monedei naționale, nu pot fi reținute.

Modificarea conținutului unei norme juridice, în sensul adaptării ei la realitățile sociale, este o prerogativă exclusivă a autorității legislative în lumina dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit căroră «*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării*».

De asemenea, Curtea a mai statuat că art. 215¹ alin. 2 din Codul penal nu încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și nici pe cele ale art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție.

Nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare a art. 23 alin. (12) din Constituție, deoarece dispozițiile criticate sunt în deplină concordanță cu regula constituțională potrivit căreia nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215¹ alin. 2 raportat la art. 146 din Codul penal, excepție ridicată de Ștefan Rădulescu în Dosarul nr. 18.133/303/2009 al Judecătoriei Sectorului 6 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.414

din 2 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Gheorghiuța (Stanca) David și Aurelian Stanca în Dosarul nr. 181/828/2007 al Judecătoriei Topoloveni.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

În sfârșit, Curtea a constatat că textul legal criticat oferă suficiente repere și elemente pentru ca persoana a căreia i se adresează să înțeleagă care sunt faptele incriminate de legiuitor, în speță, fiind vorba despre forma calificată a infracțiunii de delapidare, conduita incriminată constă, conform art. 215¹ alin. 1 din Codul penal, în însușirea, folosirea sau traficul, de către un funcționar, în interesul sau ori pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri pe care le gestionează sau le administrează, elementul material al laturii obiective a infracțiunii reglementate fiind, prin urmare, clar circumstanțiat de legiuitor.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistratul-asistent-șef referă asupra cauzei și arată că autorul excepției Gheorghiuța (Stanca) David a depus la dosar o cerere prin care solicită judecarea în lipsă.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 181/828/2007, **Judecătoria Topoloveni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Gheorghiuța (Stanca) David și Aurelian Stanca cu ocazia soluționării unei cereri de recuzare a unui judecător.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textele de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16, art. 21, art. 24 și art. 124 alin. (2), precum și celor ale art. 6 paragraful 1 și art. 14 din

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, arată că, deoarece procedura instituită în vederea judecării cererii de recuzare stabilește numai ascultarea judecătorului recuzat, iar pe justițiabil îl împiedică să participe la judecarea cererii de recuzare, creează un dezechilibru evident în ceea ce privește drepturile procesuale pe care le are justițiabilul și o inegalitate în fața legii între acesta și judecătorul recuzat.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 31: „*Instanța decide asupra recuzării, în camera de consiliu, fără prezența părților și ascultând pe judecătorul recuzat.*”

Nu se admite interogatoriul sau jurământul ca mijloc de dovadă a motivelor de recuzare.

În cursul judecării cererii de recuzare nu se va face niciun act de procedură.”;

— Art. 34: „*Încheierea prin care s-a încuviințat sau respins abținerea, ca și aceea prin care s-a încuviințat recuzarea, nu este supusă la nicio cale de atac.*”

Încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca numai odată cu fondul.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Gheorghiuța (Stanca) David și Aurelian Stanca în Dosarul nr. 181/828/2007 al Judecătoriei Topoloveni.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Când instanța superioară de fond constată că recuzarea a fost pe nedrept respinsă, reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță.”

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că aceste dispoziții contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în fața legii, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea pentru toți a justiției, precum și prevederilor cuprinse în art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 14 privind principiul nediscriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate s-a pronunțat prin Decizia nr. 268/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 20 mai 2008. Cu acel prilej, Curtea a constatat că prevederile criticate din Codul de procedură civilă nu contravin dispozițiilor art. 21 din Constituție, întrucât judecarea cererii de recuzare nu vizează fondul cauzei și nu presupune în mod necesar dezbateri contradictorii. Prin această reglementare legiuitorul a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și operative de soluționare a acestei cereri, încheierea prin care s-a respins recuzarea putându-se ataca odată cu fondul, instanța superioară de fond urmând a reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță, atunci când constată că cererea de recuzare a fost pe nedrept respinsă.

Pentru aceleași considerente nu a putut fi reținută nici critica privind încălcarea art. 24 privind dreptul la apărare din Constituție.

În final, Curtea a reținut că procedura privind judecarea cererii de recuzare este aceeași, indiferent de calitatea părților în proces, astfel încât nu se poate reține nici încălcarea principiului egalității în drepturi și nici a prevederilor art. 124 din Constituție, potrivit cărora justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.433

din 4 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. 2 și 3, art. 321 și art. 20 raportat la art. 175 alin. 1 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. 2 și 3, art. 321 și art. 20 raportat la art. 175 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Traian Vasea, Mihăiță Vasea, Usein Sali, Cristian Marian Gheorghiu și Victor Șerban în Dosarul nr. 4.199/118/2007 al Tribunalului Constanța — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece critica autorului se fundamentează pe compararea mai multor texte legale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.199/118/2007, **Tribunalul Constanța — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 180 alin. 2 și 3, art. 321 și art. 20 raportat la art. 175 alin. 1 din Codul penal**, excepție ridicată de Traian Vasea, Mihăiță Vasea, Usein Sali, Cristian Marian Gheorghiu și Victor Șerban.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 180 alin. 2 din Codul penal încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, art. 124 referitoare la *Înfăptuirea justiției* și art. 16 alin. (1) și (2) privind principiul egalității în drepturi, deoarece, de vreme ce nu există niciun fel de diferență între infracțiunea prevăzută de art. 180 alin. 2 din Codul penal și contravenția prevăzută de art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, nu se justifică incriminarea penală a actelor de violență în funcție de numărul zilelor de îngrijiri medicale. O astfel de incriminare poate da naștere la interpretări ori speculații cu privire la considerentele care au stat la baza actului normativ.

Dispozițiile art. 180 alin. 3 din Codul penal contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3), art. 4, art. 11, art. 15, art. 16, art. 20, art. 21, art. 24, art. 31, art. 53, art. 124, art. 126 și art. 131, fiind, în opinia autorului, contrare Legii fundamentale „în situația în care acțiunea penală nu poate fi

pusă în mișcare și din oficiu de către organele abilitate ale statului.”

Dispozițiile art. 321 din Codul penal contravin prevederilor constituționale ale art. 30 alin. (1) referitoare la libertatea de exprimare, art. 16 referitoare la *Egalitatea în drepturi*, art. 124 alin. (1) și (2) referitoare la înfăptuirea justiției în numele legii și la unicitatea, egalitatea și imparțialitatea acesteia și art. 126 referitoare la *Instanțele judecătorești*, deoarece inculpații sunt trimiși în judecată pentru săvârșirea de acte și gesturi prin care s-a adus atingere bunelor moravuri. O astfel de incriminare afectează libertatea de exprimare, care este inviolabilă. De asemenea, legiuitorul nu face o distincție clară între această infracțiune și dispozițiile art. 2 din Legea nr. 61/1991. Modalitatea de departajare efectivă a unei contravenții de o infracțiune nu este însă reglementată de lege, astfel că există posibilitatea interpretării subiective a acestor texte de lege.

Dispozițiile art. 20 raportate la art. 175 alin. 1 din Codul penal contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 20 referitoare la *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la accesul liber la justiție, art. 24 referitoare la *Dreptul la apărare*, art. 126 alin. (1) referitoare la instanțele judecătorești, precum și ale art. 6 paragraful 1 referitoare la dreptul la un proces echitabil și art. 13 referitoare la *Dreptul la un recurs efectiv*, ambele din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece instituie un tratament discriminatoriu între inculpații cercetați pentru săvârșirea infracțiunii de tentativă la omor calificat și cei cercetați pentru vătămare corporală gravă prevăzute și pedepsite de art. 182 alin. 2 din Codul penal în varianta referitoare la punerea în primejdie a vieții unei persoane. În opinia sa, pericolul social al faptei de vătămare corporală gravă este mai ridicat decât la tentativa de omor. Se arată că, pentru a se reține infracțiunea prevăzută de art. 20 raportat la art. 175 lit. i) din Codul penal este necesar să se stabilească dacă inculpații s-au înțeles să ucidă victimele cu aceeași ocazie, iar în realizarea acestei hotărâri să fi aplicat fiecare lovituri victimei, cauzându-i leziuni care i-au pus viața în pericol. Tentativa de omor constă în punerea în executare a hotărârii de a ucide o persoană, iar vătămarea corporală gravă, în punerea în primejdie a vieții persoanei. Ele sunt legate prin urmarea produsă, comună ambelor fapte, respectiv „punerea în primejdie a vieții”. Această din urmă expresie comportă două accepțiuni: una juridică și alta medico-legală. Prin urmare, infracțiunea de vătămare corporală gravă nu poate avea în vedere decât accepțiunea medico-legală a expresiei, pe când tentativa la omor vizează doar accepțiunea juridică. Așa fiind, împrejurarea că victima a suferit leziuni care necesită pentru vindecare 100—110 zile de îngrijiri medicale, fără a-i pune în primejdie viața, nu poate fi folosită ca argument pentru încadrarea juridică a faptei în tentativă la omor, ci doar în vătămare corporală gravă.

Tribunalul Constanța — Secția penală opinează că susținerile autorilor excepției vizează noțiuni de drept material, care nu reprezintă o problemă de control constituțional, ci una de legiferare ori de politică legislativă.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale contestate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 180 alin. 2 și 3 — *Lovirea sau alte violențe*, art. 321 — *Ultrajul contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice* și art. 20 — *Conținutul tentativei* raportat la art. 175 alin. 1 — *Omor calificat*, toate din Codul penal, care au următorul conținut:

— Art. 180 alin. 2 și 3: „*Lovirea sau actele de violență care au pricinuit o vătămare ce necesită pentru vindecare îngrijiri medicale de cel mult 20 de zile se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.*”

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. În cazul faptelor prevăzute la alin. 1 și 2 acțiunea penală se pune în mișcare și din oficiu.”;

— Art. 321: „*Fapta persoanei care, în public, săvârșește acte sau gesturi, proferează cuvinte ori expresii, sau se dedă la orice alte manifestări prin care se aduce atingere bunelor moravuri sau se produce scandal public ori se tulbură, în alt mod, liniștea și ordinea publică, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.*”

Dacă prin fapta prevăzută la alin. 1 s-au tulburat grav liniștea și ordinea publică, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.”;

— Art. 20: „*Tentativa constă în punerea în executare a hotărârii de a săvârși infracțiunea, executare care a fost însăși întreruptă sau nu și-a produs efectul.*”

Există tentativă și în cazul în care consumarea infracțiunii nu a fost posibilă datorită insuficienței sau defectuoșității mijloacelor folosite, ori datorită împrejurării că în timpul când s-au săvârșit actele de executare, obiectul lipsea de la locul unde făptuitorul credea că se află.

Nu există tentativă atunci când imposibilitatea de consumare a infracțiunii este datorită modului cum a fost concepută executarea.”;

— Art. 175 alin. 1: „*Omorul săvârșit în vreuna din următoarele împrejurări:*

- a) *cu premeditare;*
- b) *din interes material;*
- c) *asupra soțului sau unei rude apropiate;*
- d) *profitând de starea de neputință a victimei de a se apăra;*
- e) *prin mijloace ce pun în pericol viața mai multor persoane;*
- f) *în legătură cu îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau publice ale victimei;*
- g) *pentru a se sustrage ori pentru a sustrage pe altul de la urmărire sau arestare, ori de la executarea unei pedepse;*

h) pentru a înlesni sau a ascunde săvârșirea altei infracțiuni;
i) în public,

se pedepsește cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorii și-au întemeiat critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. 2 și art. 321 din Codul penal pe compararea modului de incriminare în Codul penal a infracțiunii de lovire sau alte violențe și a infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri cu sancționarea contravențională a altor fapte antisociale. Asemenea critici nu pot fi reținute, deoarece Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 495 din 16 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 19 ianuarie 2005, că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea celui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel, s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele.

Ipotetic, chiar dacă s-ar accepta această posibilitate, referitoare la identitatea de fapte între contravenție și infracțiune, Curtea constată că o eventuală eroare cu privire la dispozițiile ce ar putea fi incidente fondului poate fi cenzurată doar de instanța de judecată, controlul de contencios constituțional, în acord cu prevederile art. 124 alin. (1) și ale art. 126 alin. (1) din Constituție, neputând fi convertit într-un control judiciar chemat să înfăptuiască justiția. Curtea Constituțională nu face parte din autoritatea judecătorească, ci este unica autoritate de jurisdicție constituțională, care asigură, printre altele, pe calea excepției, controlul legilor sau ordonanțelor ori dispozițiilor dintr-o lege sau ordonanță în vigoare, care încalcă dispozițiile sau principiile Legii fundamentale, și nicidecum pe cele ale celorlalte acte normative.

În ceea ce privește dispozițiile art. 180 alin. 3 din Codul penal, Curtea constată că autorii excepției solicită, în esență, modificarea textelor în sensul ca și pentru infracțiunea prevăzută și pedepsită de art. 180 alin. 1 să poată fi pusă în mișcare acțiunea penală din oficiu. Or, o asemenea argumentare nu poate fi primită, deoarece, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională „*se pronunță [...] fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.*”

În sfârșit, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 raportat la art. 175 alin. 1 din Codul penal, Curtea constată că, așa cum rezultă din motivarea autorilor excepției, aceștia încearcă să extragă un eventual viciu de constituționalitate prin raportare la dispozițiile art. 182 din Codul penal, solicitând practic Curții să se pronunțe cu privire la modul de interpretare și aplicare a textelor legale și la temeinicia incidentei în speță a infracțiunii de vătămare corporală gravă. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, adică asupra contrarietății lor cu Legea fundamentală, și nicidecum nu are competență de drept comun referitoare la aplicarea într-o cauză a unei norme legale sau a alteia. O asemenea atribuție revine, potrivit art. 126 din Constituție, instanțelor de judecată.

Așa fiind, pentru argumentele de mai sus, Curtea urmează a respinge ca inadmisibilă excepția formulată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. 2 și 3, art. 321 și art. 20 raportat la art. 175 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Traian Vasea, Mihăiță Vasea, Usein Sali, Cristian Marian Gheorghiu și Victor Șerban în Dosarul nr. 4.199/118/2007 al Tribunalului Constanța — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.434

din 4 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8¹ din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8¹ din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Avram Alexandru în Dosarul nr. 1.207/302/2010 al Judecătoria Sectorului 5 București.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, avocat cu delegație la dosar, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită respingerea ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât textul legal criticat a fost declarat ca fiind neconstituțional prin Decizia Curții Constituționale nr. 1.202 din 5 octombrie 2010.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția a devenit inadmisibilă, urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 1.202 din 5 octombrie 2010, prin care textul legal criticat a fost declarat neconstituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.207/302/2010, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8¹ din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Avram Alexandru într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de reexaminare a taxei judiciare de timbru.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale criticate încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul de moștenire, precum și dispozițiile constituționale referitoare la așezarea justă a sarcinilor fiscale și restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. În esență, motivarea autorului excepției se bazează pe faptul că, în situația în care nu s-a plătit taxa de timbru pentru efectuarea procedurii succesoriale notariale, valoarea taxei judiciare de timbru datorată pentru eliberarea de către instanțele judecătorești de copii de pe hotărârile judecătorești, cu mențiunea că sunt definitive și irevocabile, este una excesivă din moment ce o atare cerere se taxează la nivelurile prevăzute în art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997.

Judecătoria Sectorului 5 București apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8¹ din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 276/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 13 iulie 2009, și care au următorul cuprins:

— Art. 8¹: „(1) *Cererile pentru eliberarea de către instanțele judecătorești de copii de pe hotărârile judecătorești, cu mențiunea că sunt definitive și irevocabile, prin care se stabilesc calitatea de moștenitor, masa succesorală, cotele și bunurile ce revin fiecărui moștenitor, dacă nu s-a plătit taxa de timbru pentru efectuarea procedurii succesorale notariale, se taxează potrivit dispozițiilor art. 3 lit. c).*

(2) *După plata taxelor succesorale, eliberarea de noi copii de pe hotărârile judecătorești prevăzute la alin. (1) se taxează cu 2 lei*”.

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 46 privind dreptul de moștenire, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 56 privind contribuțiile financiare. Totodată, se consideră a fi încălcate și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării Curții, art. 8¹ din Legea nr. 146/1997 a fost declarat neconstituțional prin Decizia Curții Constituționale nr. 1.202 din 5 octombrie 2010, nepublicată încă. Prin decizia menționată, Curtea a statuat că textul criticat împiedică atât accesul direct la procedura judiciară desfășurată de instanțele judecătorești, cât și punerea în executare a hotărârii datorită cuantumului ridicat al taxei judiciare de timbru.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8¹ din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Avram Alexandru în Dosarul nr. 1.207/302/2010 al Judecătoriei Sectorului 5 București. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Curtea a constatat și încălcarea art. 15 alin. (2) și art. 16 din Constituție, întrucât art. 8¹ din lege, pe de o parte, vizează atât procedurile succesorale judiciare începute după intrarea în vigoare a Legii nr. 276/2009, cât și cele începute înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 276/2009, iar, pe de altă parte, instituie posibilitatea ca, în situația unei hotărâri judecătorești care a consfințit procedura succesoră anterior intrării în vigoare a Legii nr. 276/2009, un moștenitor, solicitând mai repede o copie legalizată de pe hotărârea judecătorească, să plătească o taxă modică, în timp ce celălalt moștenitor, aflat prin ipoteză în aceeași situație juridică, acționând după intrarea în vigoare a legii menționate, să mai fie nevoit să plătească o taxă judiciară de timbru ce depășește cu mult atât valoarea taxei judiciare de timbru plătită în cursul procesului, cât și valoarea taxei judiciare de timbru plătite de celălalt moștenitor cu aceeași ocazie.

Totodată, Curtea a reținut încălcarea prevederilor art. 56 alin. (2) coroborate cu cele ale art. 44 și art. 46 din Constituție, întrucât, prin prisma cuantumului ridicat al taxei, aceasta nu mai reprezintă o contraprestație în raport cu serviciul public ce urmează a fi prestat, ci dobândește caracterul unei sancțiuni care nu are nicio legătură cu pretinsul serviciu prestat de către stat.

În fine, Curtea a constatat că prevederile art. 8¹ alin. (2) din Legea nr. 146/1997 sunt lipsite de previzibilitate, întrucât Hotărârea Guvernului nr. 1.514/2006 privind nivelurile pentru valorile impozabile, impozitele și taxele locale și alte taxe asimilate acestora, precum și amenzile aplicabile în anul fiscal 2007, care stabilea valoarea taxei judiciare de timbru la nivelul anului 2007, a fost abrogată prin Hotărârea Guvernului nr. 956/2009 privind nivelurile pentru valorile impozabile, impozitele și taxele locale și alte taxe asimilate acestora, precum și amenzile aplicabile începând cu anul fiscal 2010, fără a se stabili vreo altă valoare a taxei judiciare de timbru. Astfel, existența normativă a textului este compromisă, nici justițiabilul și nici instanțele judecătorești neputând avea reprezentarea clară a efectelor pe care trebuie să le producă textul în cauză. În consecință, Curtea constată că art. 8¹ alin. (2) din Legea nr. 146/1997 contravine prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție.

Având în vedere cele de mai sus, Curtea constată că excepția ridicată a devenit inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (3) și (6) din Legea nr. 47/1992.

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.439

din 4 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 și art. 71 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 și art. 71 din Codul penal, excepție ridicată de Marcel Vasile Holunga, Tiberiu Kovacs și Sindicatul Independent al Juriștilor din România în Dosarul nr. 12.924.2/211/2006 al Tribunalului Teleorman — Secția penală și de Marian Guță în Dosarul nr. 6.145/3/2009 (443/2010) al Curții de Apel București — Secția I penală.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul Sindicatul Independent al Juriștilor din România, domnul Pompiliu Bota, în calitate de membru de sindicat, cu împuternicire depusă la dosar, și se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

În Dosarul nr. 1.892D/2010, autorul excepției Marian Guță a depus o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată, motivat de împrejurarea că nu se poate prezenta în fața Curții din cauze medicale. Nu depune niciun document în susținerea cererii sale.

Reprezentantul Ministerului Public se opune acordării unui nou termen de judecată.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992 și al art. 156 din Codul de procedură civilă, respinge cererea formulată de autorul Marian Guță, întrucât, pe de o parte, nu a probat imposibilitatea de a se prezenta în fața Curții și, pe de altă parte, de la data sesizării instanței de contencios constituțional, respectiv 2 iunie 2010, și până în prezent s-a scurs un interval suficient pentru a-și angaja un apărător care să îi susțină la nevoie interesele.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 842D/2010 și nr. 1.892D/2010 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul autorului excepției Sindicatul Independent al Juriștilor din România este de acord cu conexarea celor două dosare.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.892D/2010 la Dosarul nr. 842D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției Sindicatul Independent al Juriștilor din România, care pune concluzii de

admitere a acesteia și depune un certificat de soluție emis de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală, dat într-o altă cauză.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 2 februarie 2010 și 2 iunie 2010, pronunțate în dosarele nr. 12.924.2/211/2006 și nr. 6.145/3/2009 (443/2010), **Tribunalul Teleorman — Secția penală și Curtea de Apel București — Secția I penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 și art. 71 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Marcel Vasile Holunga, Tiberiu Kovacs, Sindicatul Independent al Juriștilor din România și Marian Guță.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile art. 3 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la alegere liberă*.

Astfel, deși prin Decizia nr. 74 din 5 noiembrie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în cadrul unui recurs în interesul legii, s-a stabilit că interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 din Codul penal nu se face automat, ci motivat, având în vedere criteriile prevăzute de art. 71 din același cod, autorii excepției consideră că această decizie nu poate împiedica judecătorul să aplice pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi. În acest sens se face trimitere la Hotărârea din 1 iulie 2008 a Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la Cauza *Calmanovici împotriva României*.

Tribunalul Teleorman — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Curtea de Apel București — Secția I penală opinează că aplicarea concomitentă a pedepselor complementare prevăzute de art. 64 lit. a) și b) din Codul penal cu referire la art. 65 din Codul penal, pe o durată determinată, după executarea pedepsei principale, precum și a pedepsei accesorii prevăzute de art. 71 alin. 1 din Codul penal pe durata executării pedepsei contravine art. 3 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 20 și 36 din Constituția României și art. 21 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorului prezent prin împuternicit, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 64 cu denumirea marginală *Interzicerea unor drepturi* și art. 71 cu denumirea marginală *Conținutul și modul de executare a pedepsei accesorii*, ambele din Codul penal.

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile art. 3 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la alegeri libere*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său, din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 438 din 15 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 354 din 8 mai 2008, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. 1 lit. a) teza întâi din Codul penal, și a statuat că, „dincolo de posibilitatea oferită de Constituția României prin art. 36 alin. (2) de a priva de dreptul de vot persoanele condamnate prin hotărâre judecătorească definitivă, și art. 3 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale lasă statelor libertatea unei asemenea reglementări restrictive. Astfel, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că suspendarea temporară a exercițiului dreptului de vot pentru o persoană cu privire la care există indicii de apartenență la o organizație mafiotă urmărește un scop legitim. De asemenea, în Hotărârea din 4 ianuarie 1960 pronunțată în Cauza *Xc/Allemagne*, o persoană a invocat că, fiind în executarea unei pedepse cu închisoarea, autoritățile statale au împiedicat-o să-și exercite dreptul de vot. Instanța europeană a arătat că, în termenii art. 3 al Protocolului adițional la Convenție, părțile se angajează să organizeze alegeri libere

și nu rezultă din cuprinsul său că ele recunosc oricărei persoane dreptul la alegeri libere, altfel spus, dreptul de vot al unui individ nu este garantat de art. 3, întrucât nu este un drept subiectiv propriu. De asemenea, restricțiile referitoare la o categorie limitată de persoane, anume cele condamnate, care sunt în executarea pedepselor privative de libertate, nu aduc atingere liberei exprimări a opiniei poporului privitoare la alegerea corpului legislativ în sensul art. 3 din Protocolul adițional.

În sfârșit, o parte din criticile autorilor excepției privitoare la dispozițiile din Codul penal vizează și modalitatea de aplicare, fapt ce nu constituie o problemă de constituționalitate, ci un aspect asupra căruia decide instanța de judecată investită cu soluționarea litigiului. De altfel, eventualele probleme legate de aceste nemulțumiri au fost dezlegate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiunile Unite, prin Decizia nr. LXXIV (74), când, admitând recursul în interesul legii, a statuat că dispozițiile art. 71 din Codul penal referitoare la conținutul și modul de executare a pedepsei accesorii se interpretează în sensul că interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a) teza I-c) din Codul penal nu se va face automat, prin efectul legii, ci se va supune aprecierii instanței, în funcție de criteriile stabilite în art. 71 alin. 3 din Codul penal.”

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În sfârșit, cât privește Hotărârea din 1 iulie 2008 pronunțată în Cauza *Calmanovici împotriva României*, Curtea constată că instanța europeană a avut în vedere o cauză care nu intra sub incidența recursului în interesul legii mai sus amintit și care a nuanțat unitar aspectele de interpretare și de aplicare tocmai în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, care, cu acel prilej, nu a constatat încălcarea art. 3 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale pentru că nu exclude încă de la început aplicarea unor restricții ale drepturilor electorale în cazul unei infracțiuni comise în calitate de funcționar public, ci pentru că aveau un caracter automat și nediferențiat și pentru că privau instanțele de judecată de orice analiză referitoare la proporționalitate. Or, așa cum s-a arătat, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiunile Unite a remediat acest neajuns.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 și art. 71 din Codul penal, excepție ridicată de Marcel Vasile Holunga, Tiberiu Kovacs și Sindicatul Independent al Juriștilor din România în Dosarul nr. 12.924.2/211/2006 al Tribunalului Teleorman — Secția penală și de Marian Guță în Dosarul nr. 6.145/3/2009 (443/2010) al Curții de Apel București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.472

din 11 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 289 din Codul penal

Augustin Zegrean — președinte
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Iulia Antoanella Motoc — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Oana Cristina Puică — magistrat-asistent

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 289 din Codul penal, având următorul cuprins: *„Falsificarea unui înscris oficial cu prilejul întocmirii acestuia, de către un funcționar aflat în exercițiul atribuțiilor de serviciu, prin atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului ori prin omisiunea cu știință de a insera unele date sau împrejurări, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.*

Tentativa se pedepsește.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (3) teza întâi referitoare la dreptul la un proces echitabil, precum și a prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, prevederi care se referă la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 289 din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală și din actele normative internaționale invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.086 din 14 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786 din 25 noiembrie 2008, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 289 alin. 1 din Codul penal, a reținut că nu poate fi primită critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 16 din Constituție, privind egalitatea cetățenilor în fața legii, câtă vreme prevederile criticate din Codul penal nu instituie privilegii sau discriminări, fiind aplicabile în mod egal oricărei persoane care are calitatea de funcționar public sau funcționar. Totodată, stabilirea unor infracțiuni, precum și a calității subiectului activ al acestora intră în competența exclusivă a legiuitorului.

În același sens este și Decizia nr. 511 din 27 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 343 din 25 mai 2010.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 289 din Codul penal, excepție ridicată de Ion Bucur în Dosarul nr. 4.977/231/2006 al Tribunalului Vrancea — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.977/231/2006, **Tribunalul Vrancea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 289 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de Ion Bucur cu ocazia soluționării apelului împotriva unei sentințe penale de achitare sub aspectul săvârșirii, printre altele, a infracțiunii prevăzute de art. 289 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 289 din Codul penal aduc atingere principiului egalității în drepturi, precum și dreptului la un proces echitabil, deoarece răspunderea penală este atrasă de calitatea de funcționar a subiectului activ, ceea ce creează o discriminare față de ceilalți cetățeni, care nu răspund sub aspectul săvârșirii infracțiunii de fals intelectual.

Tribunalul Vrancea — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 289 din Codul penal, excepție ridicată de Ion Bucur în Dosarul nr. 4.977/231/2006 al Tribunalului Vrancea — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.478

din 11 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „N&D Clima” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 2.224/3/2009 (5.825/2009) al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.224/3/2009 (5.825/2009), **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „N&D Clima” — S.R.L. din București cu prilejul soluționării recursului formulat de Dan Marius Onciu împotriva Sentinței civile nr. 5.823 din 13 iulie 2009, pronunțată de Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 2.224/3/LM/2009, având ca obiect o contestație formulată împotriva deciziei de concediere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că, instituind doar calea de atac a recursului, textele de lege criticate creează o discriminare a persoanelor care se supun acestor reglementări față de cele care beneficiază și de calea de atac a apelului. De asemenea, consideră că este încălcat și accesul liber la justiție.

Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 80 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea

conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999, precum și dispozițiile art. 304¹ din Codul de procedură civilă.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 80 din Legea nr. 168/1999: „*Termenul de recurs este de 10 zile de la data comunicării hotărârii pronunțate de instanța de fond.*”;

— Art. 304¹ din Codul de procedură civilă: „*Recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele.*”

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare dispozițiilor art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi și art. 21 referitor la accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține, în acord cu cele statuate în mod constant în jurisprudența sa, că accesul liber la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care justiția se înfăptuiește. Accesul liber la justiție nu înseamnă însă că el trebuie asigurat la toate structurile judecătorești — judecătorii, tribunale, curți de apel, Curtea Supremă de Justiție — și la toate căile de atac prevăzute de lege — apel, recurs etc. —, deoarece competența și căile de atac sunt stabilite exclusiv de legiuitor, care poate institui reguli deosebite, în considerarea unor situații diferite. De asemenea, exceptând dreptul la un dublu grad de jurisdicție în materie penală, nici Constituția și nici vreun instrument juridic internațional nu prevăd câte grade de jurisdicție trebuie

asigurate pentru soluționarea diferitelor litigii, căile de atac ce pot fi exercitate împotriva hotărârilor judecătorești ori condițiile procedurale de exercitare a acestora. În acest sens sunt Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, și Decizia nr. 461 din 1 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 5 iulie 2006.

Justificând aplicarea acestor principii la situația concretă a căilor de atac specifice conflictelor de muncă, Curtea, prin Decizia nr. 703 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 24 octombrie 2007, arăta că, având în vedere specificul și implicațiile sociale ale conflictelor de muncă, acestea se judecă după o procedură caracterizată prin celeritate. De aceea, legiuitorul a prevăzut pentru soluționarea acestora două grade de jurisdicție, respectiv o singură cale de atac.

Aceleași considerente ce țin de necesitatea asigurării celerității soluționării cauzei au fost reținut de Curte, prin Decizia nr. 30 din 14 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 156 din 11 martie 2010, și pentru a justifica constituționalitatea textelor de lege criticate în raport cu principiul constituțional al egalității în drepturi.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a justifica reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „N&D Clima” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 2.224/3/2009 (5.825/2009) al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.499

din 18 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147, art. 254 și art. 258 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147, art. 254 și art. 258 din Codul penal, excepție ridicată de Valentin Crăciun în Dosarul nr. 10.081/118/2009 al Tribunalului Constanța — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.081/118/2009, **Tribunalul Constanța — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147, art. 254 și art. 258 din Codul penal**, excepție ridicată de Valentin Crăciun.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate instituie o discriminare a funcționarului public raportat în mod exclusiv la locul de muncă, câtă vreme salariatul din domeniul privat care săvârșește o faptă similară este sancționat cu pedeapsă cu limite diferite, „fără ca această diferențiere [...] să se raporteze la nivelul atribuțiilor pe care le exercită sau la alte aspecte care să poată fi definite drept circumstanțe atenuante sau agravante”. Se apreciază că această discriminare este prohibită atât de dispozițiile constituționale, cât și de cele din actele internaționale invocate.

Tribunalul Constanța — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este întemeiată. Arată că „există o discriminare a funcționarului public raportat exclusiv la locul de muncă, atâta timp cât salariatul din domeniul privat care săvârșește o faptă similară este sancționat cu o pedeapsă cu limite diferite, fără ca această diferențiere, apreciată în fapt ca fiind o discriminare, să se raporteze la nivelul atribuțiilor pe care le exercită sau la alte aspecte care să poată fi definite drept circumstanțe atenuante sau agravante”. Din această perspectivă, apreciază că „nu există raționament pentru care se realizează această diferențiere între public și privat chiar și la nivelul definirii subiecților activi ai infracțiunii, în condițiile în care la nivelul infracțiunilor îndreptate contra patrimoniului această diferențiere nu există”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 147, art. 254 și art. 258 din Codul penal, având următorul cuprins:

— Art. 147 — Funcționar public și funcționar: „*Prin «funcționar public» se înțelege orice persoană care exercită permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent cum a fost investită, o însărcinare de orice natură, retribuită sau nu, în serviciul unei unități dintre cele la care se referă art. 145.*

Prin «funcționar» se înțelege persoana menționată în alin. 1, precum și orice salariat care exercită o însărcinare în serviciul unei alte persoane juridice decât cele prevăzute în acel alineat.”;

— Art. 254 — Luarea de mită: „*Fapta funcționarului care, direct sau indirect, pretinde ori primește bani sau alte foloase*

care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase sau nu o respinge, în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.

Fapta prevăzută în alin. 1, dacă a fost săvârșită de un funcționar cu atribuții de control, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Banii, valorile sau orice alte bunuri care au făcut obiectul luării de mită se confiscă, iar dacă acestea nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în bani.”;

— Art. 258 — Fapte săvârșite de alți funcționari: „*Dispozițiile art. 246—250 privitoare la funcționarii publici se aplică și celorlalți funcționari, în acest caz maximul pedepsei reducându-se cu o treime.*

În cazul prevăzut la alin. 1, pentru faptele prevăzute la art. 246, 247 și 250 alin. 1—4, acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, cu excepția acelor care au fost săvârșite de o persoană dintre cele prevăzute la art. 147 alin. 1.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii, în art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, în art. 23 alin. (12) privind legalitatea pedepsei, precum și în art. 11 și art. 20 cu raportare la art. 6 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv art. 1 din Protocolul nr. 12 adițional la Convenție, privind dreptul la un proces echitabil și, respectiv, interzicerea discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, se constată că aceasta este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Astfel, Curtea Constituțională a statuat cu numeroase prilejuri în jurisprudența sa (de exemplu, prin Decizia nr. 276 din 24 octombrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 19 noiembrie 2002, și Decizia nr. 828 din 2 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 1 noiembrie 2007) că noțiunile de „*funcționar public*” și „*funcționar*” sunt de nivelul legii, astfel încât intră în competența exclusivă a legiuitorului atât definirea acestor noțiuni, cât și stabilirea răspunderii penale pentru infracțiunile săvârșite de persoanele având această calitate. Este ceea ce Codul penal, ca lege organică, face prin dispozițiile art. 147, care definesc noțiunile de funcționar public și funcționar și stabilesc infracțiunile săvârșite de aceștia, de exemplu, infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art. 254 din Codul penal. În cauză, dispozițiile art. 254 din Codul penal sunt coroborate cu cele ale art. 258 din același act normativ, referitoare la faptele săvârșite de alți funcționari. Potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, legiuitorul are deplina libertate de a stabili infracțiunile, ceea ce presupune nu numai incriminarea modalității de comitere a acestora, ci și, în anumite situații, circumstanțierea subiectului activ. Altfel spus, noțiunile de „*funcționar public*” și de „*alți funcționari*” nu sunt de rang constituțional, definirea și reglementarea statutului acestor categorii de salariați fiind de domeniul legii.

În concordanță cu jurisprudența constantă în materie a Curții, nu poate fi primită susținerea autorului excepției referitoare la încălcarea, prin dispozițiile din Codul penal criticate, a principiului egalității în drepturi, câtă vreme aceste prevederi nu instituie privilegii sau discriminări, fiind aplicabile în mod egal oricărei persoane care are calitatea de funcționar public sau funcționar, iar stabilirea sferei acestor noțiuni, precum și a infracțiunilor care presupun această calitate a subiectului activ nu este de competența jurisdicției constituționale, astfel cum s-a arătat. Pentru aceleași motive, nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare a dreptului la un proces echitabil, argumentată de autorul excepției din aceeași perspectivă.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147, art. 254 și art. 258 din Codul penal, excepție ridicată de Valentin Crăciun în Dosarul nr. 10.081/118/2009 al Tribunalului Constanța — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.500

din 18 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 239 alin. 1 și 2 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 239 alin. 1 și 2 din Codul penal, excepție ridicată de Maricica Săraru, Ovidiu Gheorghe Săraru și Toader Alin Săraru în Dosarul nr. 8.703/231/2007 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.703/231/2007, **Curtea de Apel Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 239 alin. 1 și 2 din Codul penal**, excepție ridicată de Maricica Săraru, Ovidiu Gheorghe Săraru și Toader Alin Săraru în Dosarul nr. 8.703/231/2007 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat instituie o discriminare între cetățeni și privilegii în favoarea funcționarilor publici. Astfel, infracțiunile de amenințare sau lovire, atunci când sunt săvârșite împotriva unei persoane particulare, se urmăresc numai la

plângerea prealabilă a părții vătămate, iar pedepsele prevăzute de lege sunt mai mici, în timp ce, săvârșite împotriva unei persoane care îndeplinește o funcție în stat, constituie infracțiunea de ultraj, urmărită din oficiu și mai aspru pedepsită de lege. Prevederile criticate încalcă, în opinia autorilor excepției, și dispozițiile constituționale care consacră libertatea de exprimare, deoarece reglementează „și alte limite exterioare, neprevăzute de Constituție, ale libertății de exprimare”. Constituția interzice defăimarea țării și a națiunii, nu și a autorităților, prin funcționarii lor, iar legea penală nu poate institui o limită în plus și nu poate restrânge câmpul de manifestare a libertății de exprimare mai mult decât Constituția.

Curtea de Apel Galați — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este neîntemeiată. Arată că „regimul sancționator aplicat diferit, fiind mai aspru în cazul în care sunt ultragiate persoane care îndeplinesc o funcție ce implică exercițiul autorității de stat din categoria celor indicate [...], nu poate constitui o discriminare de tratament așa cum se susține în cauză, ci un avertisment dat celor predispuși la astfel de fapt, dar și un argument autoritar, ce vine să explice și să apere statul de drept și autoritatea acestora”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, întrucât nu aduc atingere prevederilor constituționale și din actele internaționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la

prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 239 alin. 1 și 2 din Codul penal. Ulterior sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate invocată în cauză, dispozițiile art. 239 alin. 2 din Codul penal au fost modificate prin Legea nr. 93/2010 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 198/2008 privind modificarea și completarea Codului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 27 mai 2010. Textul legal, în actuala redactare, conservă însă soluția legislativă ce face obiectul criticii de neconstituționalitate. Astfel fiind, Curtea urmează să se pronunțe asupra dispozițiilor art. 239 alin. 1 și 2 din Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins: „*Amenințarea săvârșită nemijlocit sau prin mijloace de comunicare directă contra unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.*”

Lovirea sau orice acte de violență, săvârșite împotriva unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2), privind *Egalitatea în drepturi*, art. 20 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind

drepturile omului, cu raportare la art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind interzicerea discriminării, precum și dispozițiilor constituționale ale art. 30 alin. (6) și (7) privind libertatea de exprimare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, se constată că aceasta este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Astfel, nu pot fi reținute criticile formulate din perspectiva încălcării dispozițiilor constituționale și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care consacră egalitatea în drepturi. Obiectul juridic principal al infracțiunii de ultraj îl reprezintă relațiile referitoare la respectul datorat autorității de stat, protecția penală asigurată autorității prin reglementarea acestei infracțiuni reprezentând o garanție a exercitării atribuțiilor ce le revin reprezentanților săi, și nicidecum un privilegiu. Prin urmare, tratamentul juridic diferit la care se face referire în motivarea excepției este justificat și admisibil, calitatea de funcționar public cu atribuții ce implică exercițiul autorității de stat justificând reglementarea specială și tratamentul sancționator diferit al faptelor de amenințare, respectiv de lovire sau orice alte acte de violență săvârșite împotriva unei persoane care această calitate, față de situația în care subiect pasiv al infracțiunilor respective este o persoană particulară.

Tot astfel, nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare a libertății de exprimare. Textul constituțional invocat obligă la garantarea și asigurarea liberei exprimări a ideilor și opiniilor, stabilind totodată că „*Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine*” [art. 30 alin. (6) din Constituție]. De asemenea, în condițiile art. 53 din Constituție, exercițiul acestei libertăți poate fi supus unor restrângeri sau sancțiuni necesare pentru apărarea ordinii publice.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 239 alin. 1 și 2 din Codul penal, excepție ridicată de Maricica Săraru, Ovidiu Gheorghe Săraru și Toader Alin Săraru în Dosarul nr. 8.703/231/2007 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,

Marieta Safta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

